

den Art allerede have havt temmelig Meget. I den ene Session efter den anden at forelægge Udcast, atter og atter gjøre dem til Gjenstand for omfattende Udvalgsforhandlinger og udførlige Betænkninger — det er tilvisse ikke heldigt. Det rette Dieblil skal gribes, og betydeligere Lovudkast først fremkomme her, forberede ialtfald i Commissioner, naar Repræsentationen væsentlig kan indskrænke sig til et Ja eller Nei, men paa ingen Maade skal Rigsdagen selv gjøres til en Commission og udrette det Slags forberedende Gjærning.

Allerede under den Sjsfelfættelse, som nu forlanges her i Salen med Hensyn til disse Materier, udfordres der hos de Enkelte et viligt Sind, et Sind, der ikke blot har tilstrækkelig Sympathi for Sagen, og derfor i og for sig gjerne beskæftiger sig med den, men som ogsaa føler sig vel oplagt til en saadan Gjærning efter Dieblillets øvrige Forhold, og jeg skal da for mit eget Vedkommende oprigtig bekjende, at jeg under disse Tidens Tryk kun føler mig daarlig oplagt til at deeltage i disse Sagers Forhandling. Andre forstaae vel bedre at faae Bugt med en saadan Stemning, vide at frigjøre sig for den, og at tale og handle her i Salen, som om Intet var passeret. Jeg beundrer det og er heller ikke blind for, at medens vi haardt ville komme til at savne det ærede Medlem, som jeg før berørte, saa have vi faaet nye Medlemmer, blandt hvilke i alt Fald Een hører til de Faa her i Landet, som for Alvor have studeret Nævningevæsenet, ligesom jo ogsaa den tidligere ærede Justitsminister, der staaer Lovforslagene saa nær og nu befinder sig mellem os, ganske vist vilde være en meget betydelig Støtte under Forhandlingen, idet han vilde kunne offere Sagen baade sin Indsigt og sin Tid. Det, som man imidlertid for Dieblillet nærmest maa klare sig, er og bliver alligevel, om Tidspunktet virkelig er det rette, og uden at jeg endnu vil hyltre mig aldeles bestemt i saa Henseende eller udtale mig nærmere om den Maade, hvorpaa Sagen eventuelt maatte være at fremme, nærer

jeg den Forventning, at der i Discussionen idag vil falde Ytringer, der kunne være veiledende i saa Henseende. Navnlig vilde jeg ønske, at ærede Medlemmer, som efter deres Stilling maatte føle sig opfordrede dertil, ville udtale sig fra det oeconomicke Standpunkt, og at vi maae faae at høre Udtalelser af Mænd fra Landets forskjellige Egne, der maae kunne bringe Bidsnesbyrd om, hvorledes Stemningen almindelig er for Reformen, og om den navnlig nu tør antages at være saa stærk, at man kunde vente, at Befolkningen med Velvillie vilde tage imod Institutionen og føre den saaledes ind i Rivet, at den opnaaer at blive til Held for Retfærdighedens Fremme og for Folkets politiske Udvikling. Saadanne Udtalelser maatte vistnok blive bestemmende med Hensyn til de videre Skridt, baade for Repræsentationen og for Regjeringen, thi fra begge Sider maa det menes alvorlig med Gjennemførelsen, hvis ellers Forhandlingen skal være til nogen Nytte.

Chr. Niemstad: Jeg skal ligesaa lidt som den ærede foregaaende Taler indlade mig paa nogen Drøftelse af de almindelige Principer for Nævningeorrdningen her i Landet, og heller ikke skal jeg gaae ind paa Sagens Enkeltheder, saameget mindre som jeg under de tidligere Forhandlinger har havt al den Leilighed, jeg kunde ønske, til at gjøre gjældende, hvad jeg i saa Henseende maatte have paa Hjerte. Det, som har bevæget mig til at tage Ordet, er naturligvis den samme Betragtning, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) har henstillet til Dverveielse, det Spørgsmaal nemlig, om Dieblillet er betimeligt til at behandle Sagen videre i denne Samling, og det glæder mig forsaavidt, at jeg har faaet Ordet efter det ærede Medlem, som jeg kan sige, at jeg ikke har saa stærk en Tvivl, som det ærede Medlem syntes at have, om dette Spørgsmaals bekræftende Besvarelse. Rigsdagens Stilling til disse Lovforslag er ganske vist en anden i denne Samling, end den tidligere har været; den er na-